

27. nedeľa v období cez rok C

Lk 17, 5 – 10

2. október 22

Milé sestry a bratia v Kristovi

Včera sme slávili sviatosť birmovania, slávnosť - sviatosť začlenenia našich mladých do cirkvi. Teológia hovorí, že cirkev samotná je sviatosťou, základnou sviatosťou, sviatosťou všetkých sviatostí. Cirkev je miestom, kde sa posvätné prelína so svetským; miestom, kde sväté sa prelína s našim životom a získava svoju konkrétnu tvár.

Dnes slávime zase slávnosť nášho farského chrámu, našej farskej cirkvi. Chrám naznačuje, že bez nás - bez našej spoluúčasti, bez našej odpovede na božie oslovenie to nejde. Prepojenie božieho oslovenia a nášho života sa ale nedeje bez našej snahy, bez zápasu. Možno niekto si predstavuje, že jestvuje nejaká skratka, ktorá nás v okamihu priblíži k Bohu, preniesie do božieho priestoru. Viera sa ale snaží prepájať oba tieto póly - pól sveta, nášho života s pólom božieho kráľovstva. Viera neznamená útek zo sveta, naopak: pomocou viery môžeme vo svete pripomínať soľ božieho kráľovstva – hodnôt ducha.

Dnešný úryvok evanjelia obsahoval prosbu apoštolov, aby Ježiš posilnil ich vieru. Akoby aj apoštoli chceli nahradiť vieru istotami. Tomuto pokušeniu podliehame aj my. Asi by sa nám o viere aj ľahšie rozprávalo, keby sa o nej dalo hovoriť, ako o vonkajších predmetoch, či o fyzikálnych veličinách. Ona ale - podobne ako ostatné hodnoty božieho kráľovstva – sa nedá merať, vážiť ako môžeme merať elektrické napätie, odpor, či hustotu chemickej zlúčeniny. Túto vlastnosť má spoločnú s láskou, nádejou, pravdou, či nakoniec aj s krásou.

Ježiš apoštolom pripomína, že vieru buď máme, alebo nie. Ak áno, aj keby ona bola len ako horčičné zrnko, potom dokáže premeniť náš život a s jej pomocou môžeme zase my premieňať svet okolo nás. Od vnútorného zázraku obnovy života a sveta ale nečakajme nejaké vonkajšie divadlo, nečakajme od viery paranormálne javy, ktoré všade vyvolajú údiv. Veriaceho človeka si nepredstavujme ako iluzionistu Davida Coperfielda, či iných podobných mágov. Viera chce skôr premeniť naše obyčajné životy. Chce nám dodať „šťavu“, vnútornú radosť, chce náš život premeniť zvnútra.

Viera chce do nášho života priniesť viac radosti a optimizmu, napriek všetkým okolnostiam, (zdražovaniu energií a podobne) ktoré sa nám zdajú byť príkre. Ak budeme mať aspoň malú vieru, môžeme s ňou zvládnuť problémy dnešného sveta. Evanjelista nám zároveň chce pripomenúť že pri živote viery sa nemáme spoliehať len na splnenie našich povinností. Podobne hovorí aj apoštol Pavol: podľa neho nás dokonca plnenie povinnosti (aj tých nábožných) môžu priviesť aj do začarovaného kruhu. Plnenie zákona, povinností samotné nás nemôžu vnútorne oslobodiť, naplniť a teda ani priviesť k spáse. Pavol hovorí, že na základe našich chýb a našej nedokonalosti sa nám pravdepodobne ani nepodarí celkom bezo zvyšku zákon splniť. A ak sa nám to podarí, splnenie zákona znamená, že sme spravili to, čo sme boli povinní urobiť. To dôležité prichádza nie zo splnenia zákona, ale z viery - z Ježiša, ktorý premieňa náš život zvnútra.

Chrám znamená aj prepojenie nášho osobného života, našich vzťahov so spoločenstvom a nakoniec aj so spoločnosťou. Aj tu si uvedomujeme, že to najdôležitejšie – budúcnosť, lepšiu budúcnosť -

napriek všetkej našej hrdosti urobiť nemôžeme. Nemôžeme urobiť ani priateľstvo, ani lásku, ani slobodu. Môžeme a zároveň aj máme preto všeličo urobiť, ale to najvlastnejšie sa vyrobiť nedá. Ozajstné hodnoty prichádzajú ako dar k tomu, kto pre ne urobil všetko. Kto sa o ne usiloval s veľkodušnosťou srdca ale zároveň aj s pokorou srdca.

Viliam Arbet